

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1979

CESTA VÍRY

Ú V O D

Při naslouchání některým výkladům evangelia Ježíše Krista máme dojem, že jen určitá skupina, snad jen hrstka jednotlivců, zná to, co se požaduje, aby byl člověk spravedlivý, tedy způsobilý pro nebe.

Někteří lidé mají obavy přijít do shromáždění nebo číst o ospravedlnění z víry jenom proto, že jaksi cítí, že dosáhnout věčný život se vymyká jejich možnostem a je to jenom pro ty lidi, kteří k tomu mají nějakou vnitřní schopnost.

Cílem těchto úkolů je odstranit tyto obavy a nejistotu. Milý bratře, sestro, milý příteli, nebe s věčným životem je pro t e b e. I tobě je dáno, abys cestu do nebe pochopil. Ve skutečnosti, jestli skrze Krista vcházíme do odpočínutí, nebe začíná už zde. Nebe znamená stále blížít se Kristu. Vše, co naše lidská přirozenost může přijmout, smíme přijmout již zde na zemi. Co však to je v porovnání s tím, co přijde?

V úkolech tohoto čtvrtletí chceme uvažovat o některých krocích, které musíme udělat na cestě víry za Ježíšem. Budeme uvažovat o potřebě mít Ježíše, o tom, jak nás jeho láska k němu přita-

huje a jak dochází k vítězství nad hříchem a co s hříchem máme dělat. Vynasnažíme se lépe pochopit, jak je víra jednoduchá a jak ji máme použít. Ujistíme se o Boží ochotě odpustit nám. Pocítíme hluboký pokoj a radost z úplného odevzdání se Bohu, při spolehnutí se na jeho zaslíbení, z přinášení ovoce víry a staneme se spravedliví skrze víru.

Se zájmem jsme se snažili soustředit se na spisy apoštola Jana — na jeho evangelium, epištoly i knihu Zjevení. Kvůli úplnosti se poučíme i z výstižných rad Ducha prorockého.

Budeme se snažit seznámit se se všemi cestami, které vedou k Ježíši a postupně je probrat. Kéžby každý z nás uvěřil Ježíši a pocítil jeho přítomnost dřív, než toto čtvrtletí skončí. Studujme tedy, modleme se a vydávejme svědectví v církvi i světu.

Potřebujeme Ježíše

Základní verš: Jan 1,4

Mnohokrát se už řeklo, že největší jistotou v životě je smrt. Rovněž je pravda, že smrt si nevybírá. Ať je to zemědělec nebo řidič, muž nebo žena, lidé podvyživení nebo žijící v blahobytu — všichni žijí nevyhnutelně v perspektivě smrti.

Z tohoto hlediska se lidé věřící v Ježíše Krista neliší od lidí nevěřících. Rozdíl mezi věřícím a nevěřícím se projeví jen tenkrát, když mluvíme o životě věčném, o životě bez konce.

Někteří lidé jsou „šťastní“ v rušném nebo podnikavém způsobu života. Jiní se vyžívají v sobeckém požitkářství. Přichází však den účtování, den, v kterém pohlédnou tváří v tvář věčnosti nejskutečnější — a u mnohého to bude bez naděje. Jak velice potřebujeme proto Toho, který má život sám v sobě — Toho, který může dát a chce dát život i lidem.

1. Lékař

Proč Pán Ježíš položil otázku zaznamenanou u Jana 5,6?

I dnes velmi potřebujeme slyšet ten něžný hlas a vidět tu tvář, která nám nabízí pomoc, kterou nám může dát jen Kristus.

Chceš být zdravý? Vybízí tě, abys vstal ve zdraví a pokoji. Nečekej, až pocítíš, že jsi uzdraven. Uvěř v jeho slovo a ono se vyplní. Odevzdej Kristu svou vůli, vůli sloužit mu, a budeš-li jednat podle jeho slova, budeš posilněn. Ať naše duše a tělo podlehlo jakémukoli zlovyku

nebo dlouhému působení nějaké zhoubné vášně, Kristus nás může spasit a touží nás spasit. Vdechne život duším, jež jsou „mrtvé ve vinách a hříších“. Vysvobodí otroka, kterého spoutala slabost, neštěstí a okovy hříchu.

2. Pramen vody

Co znamená myšlenka, že voda, kterou dává Ježíš, se stane pramenem či studnou? Jan 4,14

Bohatý zdroj vody byl podstatně důležitý pro založení obce nebo města. Kdo měl na svém pozemku dobrou, nevysychající studnu, byl bohatý. Nejčastěji byla společným majetkem obce a čerpat z ní směli i cizinci a poutníci.

Představme si teda Samaritánku, která v horku dne přišla k takové studni sama pro vodu. Venkovské ženy choďovaly ke studni obvykle v tutéž dobu. Byla to chvíle družného hovoru a pobavení. Přišla tato žena sama snad proto, že s ní druzí pohrdali právě pro její hříšný život? Jak lehce zaklepal Ježíš na dveře jejího srdce, když ji požádal o vodu, když ji požádal o utišení žízně! Přitom ji upozornil na vodu, která tiší potřeby duchovní.

Kdo okusí lásku Kristovu, bude z ní stále žádat více a nezatouží už po ničem jiném. Bohatství, pocty a radosti světa už ho nebudou vábit. Jeho srdce bude stále volat: Jen tebe více. A ten, kdo zjevuje duši to, čeho je jí třeba, čeká na to, aby ukojil hlad a žízeň. V kom přebývá Kristus, ten má v sobě pramen požehnání — „pramen vody tryskající k životu věčnému“. Z tohoto zdroje může čerpat sílu a milost, jež postačí pro všechny jeho potřeby.

3. Světlo světa

Za co se označil Ježíš při slavnosti stánků a v čem je výstižnost tohoto symbolu? Jan 8,12

Pán Ježíš se představil jako světlo světa. O slavnosti stánků dvě velké lampy osvěcovaly město Jeruzalém a

chrámové nádvoří. Byly připomínkou na ohnivý sloup, který vedl Izraele v poušti a byl to i ukazatel na přícházejícího Mesiáše. Jako sluneční paprsky pronikají do nejodlehlejších koutů země, tak světlo Slunce spravedlnosti osvětluje každého člověka.

4. Chléb života

Jak rozumíme výrazu, že Ježíš je „chléb života“? Jan 6,35

Pán Ježíš použil symbol many z nebe k zobrazení vlastního příchodu z nebeské slávy, aby dal duchovně ní život. Mana na poušti udržovala ten tělesný život.

Zachování tisíců lidí na jejich pouti nehostinnou pouští bylo jasným zázrakem Boží milosti a moci. Právě takovým zázrakem je i získání věčného života. To není důsledek lidského hledání Boha, ale důsledek účasti člověka na nebeském chlebu — na Ježíši, který přišel od Boha k lidem.

5. Dobrý pastýř

V jakém smyslu se podobá Ježíš „dobrému pastýři“? Jan 10,11

Dobrý pastýř uměl snášet se svými ovečkami nepohodlí i špatné počasí. Aby ne onemocněly, vyhledával jim potok čisté vody a dobrou pastvu, kde se osvěžily a odpočinuly. Pastýř obcházel celé stádo, každou ovci znal podle jména a každá odpovídala na jeho hlas. V noci ji chránil před nebezpečím. Když ji zavedl do ohrady, sám se stal živými dveřmi v ohradě. Proto bez vědomí pastýře se málokomu podařilo vejít do ohrady. Dobrý pastýř vystavoval nebezpečí svůj život v zájmu ovce. Tím vším se lišil od najatého člověka za mzdu.

Pán Ježíš nás zná podle jména a cítí každou naši slabost. Zná i dům, ve kterém bydlíme a zná v něm rovněž

každého podle jména. Dává příkazy svým služebníkům, aby šli do určité ulice určitého města, vešli do určitého domu a vyhledali jednu z jeho oveček. Ježíš zná každou duši tak dobře, jako by to byla právě ona, pro níž zemřel.

6. Cesta

Toužíme po tom, abychom byli v souladu s Bohem? Kristus je cestou. Toužíme po vítězství nad vlastními slabostmi zděděnými nebo získanými? Kristus je cesta. Cítíme se ztraceni nebo zmateni, že nevíme, kudy kam? Kristus je cesta. Jsme unaveni z hledání pravdy? Kristus je nejen cesta, ale i pravda.

Jak souvisí život a pravda v Ježíši? Jan 14,6

Ten, kdo nalézá Krista, nebo lépe řečeno, kdo je ochoten dát se najít Kristem, nachází nejen cestu, ale i pravdu. Když přijdeme ke Kristu, nalezneme „cestu, pravdu i život“.

Tím, že přijal lidskou podobu, stal se Kristus člověkem. Svou božskostí je spojen s trůnem Božím. Jako Syn člověka dal nám příklad poslušnosti. Jako Syn Boží dává nám sílu, abychom byli poslušni. Byl to Kristus, jenž z keře na hoře Oreb pravil Mojžišovi: „Jsem, kterýž jsem...“ „Bůh s námi“ je jistotou, že budeme spaseni od hříchu, jistotou, že máme sílu být poslušni zákona nebe.

Jak dokonale se Ježíš Kristus postaral o naše věčné spasení! Jak velmi jej potřebujeme!

Nebeský magnet

Zákl. verš: Jan 12,32

V předešlém úkolu jsme z Janova evangelia poznali, že jsme hříšní a že potřebujeme Krista. V dnešním úkolu najdeme ujištění, že nejen Krista potřebujeme, ale že on sám se snaží, aby nás k sobě přitáhl. Kristus je velký nebeský magnet, který k sobě přitahuje lidská srdce.

Svoji smrtí na kříži chce Kristus zjevit Boží lásku každému tak, aby jednotlivci byli k němu přitáhnuti. Nebudeme-li se vzpírat této přitažlivé síle, přivede nás pod kříž s kajicností za hříchy, jež ukřižovaly Krista. Pak Duch Boží skrze víru vzbudí nový život v duši. Myšlení a přání se začnou podřizovat vůli Kristově. Tvoří se nové srdce a nová mysl podle obrazu toho, jenž v nás působí, aby si podřídil všechny věci. Tehdy je vepsán v mysl a srdce zákon Boží a my smíme říci s Kristem: „Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám.“

Milý příteli, jak je to s tebou? Odporoval jsi snad přitažlivé síle Boží lásky v Kristu Ježíši? V dnešním úkolu chceme uvažovat o tom, jak velmi nás Bůh miluje a zamysleme se nad tím, jak nemáme odporovat této velké lásce.

1. Světlo pro všechny

V jakém rozsahu působí světlo Ježíše Krista? Jan 1,9 Apoštol Jan v první kapitole svého evangelia porovnává Jana Křtitele a Ježíše Krista. Jan Křtitel byl svědek, přišel svědčit o Tom, který byl světlem. Písmo říká jasně, že Jan Křtitel nebyl tím světlem, ale pravým světlem byl Kristus, kterému Jan připravoval cestu.

Setnikova víra byla ukázka díla, jež evangelium vykoná mezi pohany. Ježíš se s radostí zahleděl do budoucna, kdy věřící ze všech národů se budou shromažďovat v jeho království. S hlubokým smutkem naznačil Židům, jaké následky bude mít odmítání jeho milosti. Žel, jak mnozí si připravují takové zklamání. Zatímco duše žijící v pohanské tmě přijímají milost Kristovu, žije v křesťanských zemích mnoho takových, na něž světlo září, ale oni jím pohrdají.

2. Beránek Boží

Oběť Ježíše Krista na golgotském kříži úplně stačila na odstranění hříchů světa. Jak významem bohatý je už samotný výraz „Beránek Boží“!

Jakou souvislost vidíme mezi Ježíšem a starozákonním obětním systémem? Jan 1,29

Jak dalece rozuměl Abrahám výrazu Beránek Boží? Žid 11,17—19

Místo Izáka, kterého měl Abrahám obětovat, uviděl berana zapleteného za rohy v křoví a připraveného prozřetelně k oběti. Kdo však mohl nahradit Božího Syna? Za něj se nenašla žádná náhrada. V tom je tajemství, proč má Ježíš moc přitahovat k sobě lidi.

Není mnoho cest vedoucích do nebe. Nikdo si nemůže zvolit vlastní cestu. Kristus pravi: „Já jsem cesta, nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ Od chvíle, kdy bylo poprvé kázáno evangelium, kdy v ráji bylo oznámeno, že semeno ženy potře hadovu hlavu, byl Kristus pozdvižen jako cesta, pravda a život. Byl cestou, když žil Adam, když Ábel obětoval Bohu krev zabitého beránka, představující krev Vykupitele. Kristus byl cestou, na níž byli spasení patriarchové a proroci, Kristus je jedinou cestou, po níž můžeme přijít k Bohu.

3. „Pojď a viz“

Co se můžeme naučit ze zkušenosti prvních Kristových učedníků? Jan 1,40—47

Vidíme, jak Ježíš povolává Filipa a říká mu: „Pojď za mnou.“ Filip uposlechl tuto výzvu a stal se zvěstovatelem Ježíše Krista. Filip vyhledal svého přítele Natanaele. Protože Ježíše znal jen málo, nebylo pro něj snadné přesvědčit Natanaele, že skutečně našel Mesiáše. Nakonec mu jednoduše řekl: „Pojď a viz.“ Natanael přišel, Ježíš mu dal důkaz, že ho zná a že ví i o jeho touze po Mesiáši. Pod vlivem probuzené víry Natanael prohlásil: „Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král izraelský“.

Slovo Boží pronesené tím, kdo je jím sám posvěcen, má životodárnou moc, jež upoutává posluchače a přesvědčuje je, že je živou skutečností. Přijme-li kdo pravdu, projeví se to v přesvědčivosti jeho chování i v tónu jeho hlasu. Hlásá to, co sám slyšel, viděl a pochopil z živého slova, aby se skrze poznání Krista připojili k němu i druzí. Jeho svědectví z úst, jichž se dotkl žhavý uhel z oltáře, je pravdou pro vnímavé srdce a působí na povahu jako posvěcení.

4. Narození z Ducha — Jan 3,8

Musí člověk nejdříve Boží lásce rozumět, aby ji mohl přijmout?

Smrtelný člověk nemůže plně pochopit dílo vykoupení. Toto tajemství se vymyká lidskému chápání. Ten však, kdo vchází ze smrti do života, zjišťuje, že je to božská skutečnost. Počátek vykoupení smíme poznat již tedy na své vlastní zkušenosti. Jeho konec pak sahá do věčnosti.

Někdo třeba nedovede udat přesný čas a určité místo, kdy a kde byl obrácen nebo nedovede určit všechny okolnosti, jež působily na jeho obrácení, to však nedokazuje, že nebyl obrácen. Způsobem, jenž je právě tak neviditelný jako vítr, působí Kristus stále na lidská srdce. Poznenáhlu,

aniž si to uvědomuje, působí na člověka dojmy, jež přitahují jeho duši ke Kristu. Tyto dojmy může člověk získat, když rozjímá o Kristu, když čte v Písmu nebo naslouchá kazateli. A náhle, když Duch zapůsobí více, odevzdá se duše blaženě Ježíši.

5. Jen z moci Otcovy — Jan 6, 65

Osobní zkušenost člověka, že přistoupil k Ježíši Kristu, je zcela reálná. Je skutečná tak, jako že Bůh-Otec králuje ve vesmíru a že všechno je udržováno jeho mocí. Není to náhoda ani osud, ale jediné moc Ducha, že někdo přijde ke Kristu a najde v něm věčný život.

Jak rozsáhlá je ochota nebeského Otce zachránit člověka? Jan 6,39.40

Mělo společenství s Kristem během jeho pozemského života větší spásnou moc, než jak se projeví dnes?

6. Nemusíme být sirotci — Jan 14,18

Po smrti na kříži, kterou učedníci nečekali, se Ježíš hodlal vrátit do nebe. Zklamání učedníků se začalo projevovat v tu noc, kdy byl Ježíš zrazen a některé učedníky toto zklamání ovládalo i v den jeho vzkříšení. Cítili se zcela osiřeli. Zbytečně. Právě Ježíšova smrt, která z nich udělala sirotky, se stala prostředkem, který jim zabezpečil pobyt s Ježíšem na celou věčnost. Do ukončení jejich pozemského života měl být s nimi skrze svého svatého Ducha

Nabízí nám Ježíš svou lásku tak, jak ji nabízel svým prvním následovníkům? Přiblížili jsme se tak blízko k Ježíši, že i když budeme v nejhlubší osamělosti, budeme ubezpečeni, že nejsme opuštěnými sirotky?

Život Kristových následovníků se má podobat životu Krista. Má to být celá řada vítězství, která sice nemusí být navenek vidět, ale jsou pro věčnost.

Ti, kteří se snaží o blaho druhých, spolupracují s nebeskými anděly. Oni je ochraňují, provázejí, povzbuzují a poučují.

Pokání

Zákl. verš: 2 Kor 7,10

Slovy úvodního verše apoštol Pavel mluví korintskému sboru, kterému už předtím napsal velmi jasnou radu. Jeho dopis věřící v Korintu znepokojil. Apoštol jim naznačuje, že i když je zarmoutil nerad, přesto se potěšil, když se dověděl, že zármutek nad jeho pokáráním je vedl ku pokání. Takový zármutek označuje ap. Pavel „podle Boha“ a působí pokání ke spáse, a toho není třeba litovat. Zatímco zármutek ve smyslu světa působí smrt.

Apoštol Petr při svém projevu o letnicích oslovil své posluchače jako ty, kteří zabili Vykupitele. Jeho posluchači se pak ptali: „Co máme dělat?“ Všimněme si, co na to Petr odpověděl: „Čiňte pokání.“ Při jiné příležitosti opět: „Čiňte pokání a obraťte se, aby vám byly odpuštěny hříchy.“ Pokání v sobě zahrnuje zármutek nad hříchem a odvrácení se od něho. Obvykle se hříchu nevzdáme, pokud nevidíme jeho zhoubný vliv. Pokud se od něho neodvrátíme srdcem, nenastane v našem životě opravdová změna.

1. Proč činit pokání?

Co je podle apoštola Petra i Pavla zdrojem pokání?
Skut 5,31; Řím 2,4

Když se více zamyslíme nad Boží shovívavostí, láskou, dobrotivostí a milosrdenstvím, pak nás to vede ku pokání. Nevzpomínáte si na své dětství, jak vás rodiče nebo učitelé chtěli usměrnit a vychovat a jak jste se proti nim zatvrzovali? Ale když jste později poznali, že to s vámi myslí dobře a chtějí, aby z vás něco bylo a že ta jejich

snaha je spojena s velkým sebezapřením, nezměnili jste svůj názor? Když jste poznali a pochopili jejich lásku k vám, mohli jste setrvávat ve své tvrdošijnosti?

Jaký je vztah mezi pokáním a odpuštěním?

Je pravda, že pokání předchází odpuštění hříčů, protože jen zkroušené srdce cítí potřebu Spasitele. Avšak Písmo říká, že hříšník musí nejdříve litovat a až potom může přijmout Kristovo pozvání: „Pojďte ke mně všichni, kteří jste unavení, ztrápení a máte různé těžkosti, u mne najdete odpočinutí.“

2. Petrovo pokání — Jan 21,17

Proč se Pán Ježíš třikrát ptal na Petrovu lásku?

Petr před několika dny třikrát zapřel svého Pána — ten Petr, který tvrdil, že Spasitele neopustí ani tenkrát, kdyby ho ostatní opustili. Petr měl určité vlivné postavení mezi učedníky. Ve zkoušce však neobstál.

Jestli měl Petr znovu získat důvěru svých bratří, muselo být všem zřejmé, že tento sebevědomý a sebejistý člověk se poučil a stal se pokorný. Všimněme si, že Petr je už jiný. Ve zkoušce, když se ho táže Kristus, spoléhá plně na to, že Ježíš zná lidské srdce: „Panc, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“

Zvrhlé zapřísahání ještě neodumřelo na Petrových rtích a pronikavé zakokrhání kohouta mu ještě znělo v uších, když Spasitel se odvrátil od zachmuřených soudců a zahleděl se na svého ubohého učedníka. V té chvíli se Petr podíval na svého Mistra. V jeho ušlechtilé tváři spatřil hlubokou lítost a zármutek, nebylo v ní však ani stopy hněvu. Pohled na tu bledou, ztýranou tvář, na chvějící se rty, na oči plné lásky a odpuštění, pronikl Petrovým srdcem jako šíp.

3. Nekající Jidáš — Jan 13,30

Při velikonoční večeři projevil Ježíš své božství, když odhalil zrádcův záměr. Ve své laskavosti zahrnul Jidáše

do své péče o učedníky. Poslední nabídka lásky však zůstala bez povšimnutí. Tehdy padlo rozhodnutí o Jidášově případu a nohy, které Ježíš umyl, odešly, aby vykonaly dílo zrady.

Neznamenají snad Jidášova slova o zradě nevinné krve určitou lítost? Mat 27, 4

Spasitel svému zrádci nic nevyčítal. Věděl, že v Jidášovi není pravá lítost; jeho provinilá duše byla nucena k vyznání strašlivým pocitem zatracení a obavou ze soudu. Jidáš však nepociťoval hluboký, srdcervoucí žal nad tím, že zradil neposkvrněného Syna Božího a zapřel Svatého izraelského.

Jidáš poznal, že jeho prosby jsou marné, a vyřítit se ze soudní síně s výkřikem: Už je pozdě! Cítil, že nebude moci žít, aby viděl Ježíše ukřížovaného, a v zoufalství odešel do ústraní a oběsil se.

4. Bez pokání zahyneme — Zj 2,5

Byly výzvy ku pokání jednotlivým sborům rázu všeobecného nebo byly zaměřeny k problémům a hříchům jednotlivých sborů? Zj 2,4.5.14—16.20.21; Zj 3,2.3.15—19

Jako hříšníci jsme přestupníci zákona. Kristus na základě své poslušnosti zákonu dovolává se svých zásluh a na svou spravedlnost v zájmu kajícího člověka. Když hříšník chce získat Kristovu spravedlnost, musí poznat, co je pokání. Opravdové pokání prožijeme jedině skrze Krista.

5. Naděje hříšníka — Luk 5,32

Člověk, který si uvědomuje Kristovu lásku k sobě, dělá pokání. Kdo si uvědomuje svou hříšnost, může být ubezpečen, že Ježíš nepřišel volat spravedlivé, ale hříšné ku pokání. Přišel zachránit hříšníky.

Je nějaký hříšník, který by nemohl být zachráněn Boží láskou? Mat 12,31.32

Písmo nás učí, že Bůh odpouští hříchy, které vyznámé: 1 Jana 1,9. Nevyznaný hřích je neodpuštěný potud, pokud není vyznaný. Duch svatý to je, který nás přesvědčuje o nutnosti vyznat hřích. Když hříšník odmítá a zatvrzuje se proti působení Ducha, proti jeho přesvědčování, dostává se do situace, kdy nevyzná hřích, který mu mohl být odpuštěn.

Hříšník se může vzpírat působení Boží lásky a může odmítnout dát se přivést ke Kristu. Ale když neodporuje a vědomě se nevzpírá, bude přitážen k Ježíši. Poznání plánu spasení ho přivede pod kříž.

6. Všichni mají činit pokání

Po čem touží Bůh podle slov apoštola Petra? 2 Petra 3,9

Tento verš je potvrzením toho, co bylo uvedeno v předcházející části našeho úkolu — že totiž Bůh k sobě přitahuje všechny lidi, že existuje světlo, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět, že Ježíš zaplatil cenu za spásu celého světa a nejen za několik vyvolených.

Jak je tedy možné, když je tolik miliard lidí na světě, že se jen málokdo hlásí ke Kristu a že je tak málo těch, kteří vzývají jeho jméno?

Představme si zármutek, který Bůh pociťuje pro náš hřích a hlavně pro naše tvrdošíjné odmítání vysvobození z hříchů a jeho následků.

---

4. úkol — dne 28. dubna 1979

Hřích a vyznání

Zákl. verš: Přisl 28,13

Úvodní verš našeho úkolu nás přivádí ke dvěma skutečnostem:

1. Člověku, který své provinění zakrývá, se šťastně nepovede.

2. Kdo hřích vyzná a zanechá ho, dojde milosrdenství.

Z těchto dvou výroků poznáváme, že vyznání hříchů je pravým opakem snahy zakrýt ho. Vyznání hříchů souvisí se zanecháním hřichu. Z uvedených veršů vyplývá, že ten, kdo svoje hřichy vyznává, ale nemá v úmyslu je zanechat, je vinen právě tak, jako člověk, který se snaží své hřichy zakrývat jak před Bohem, tak před lidmi.

Když jsme už dříve naznačili, že mezi dnešními křesťany je příliš málo pokání, pak můžeme jít ještě dále a říci, že mezi povrchními křesťany dneška je příliš málo vyznání hřichu a jeho zanechání.

1. Vyznání a křest

Co bylo hlavním výsledkem kázání Jana Křtitele na poušti a jeho poselství „čiňte pokání“? Mat 3,5.6

Při dnešním úsilí přivést nové členy ke Kristu a do církevního společenství nám hrozí nebezpečí, že jim neposkytneme čas, aby důkladně poznali potřebu činit pokání, vyznat hřichy a udělat nápravu.

Podmínky k získání Boží milosti jsou jednoduché. Pán od nás nevyžaduje únavné poutě nebo nějaké trýznění těla jako kající skutky k odpykání si přestoupení. Kdo svůj hřích vyzná a zanechá ho, dostane milost.

2. První z hříšníků

Jak se sám na sebe díval ap. Pavel i po letech apoštolské služby? 1 Tim 1,15

Proč se ap. Pavel pokládal za tak velkého hříšníka?

Jakou důkladností se vyznačovalo pokání korintských věřících? 2 Kor 7, 10.11

Z uvedených slov Písma zaznívá vážnost. Je tu příklad pravého vyznání hříchů. Kristus nás pozoruje a vidí, jak se ve víře snažíme. Když vykonáme, co můžeme, on se stá-

vá naši spravedlností. Máme-li být světlem světa, pak potřebujeme každý paprsek světla, který nám Bůh posílá.

Lidé, kteří se nepokořili před Bohem, aby uznali své viny, nesplnili ani první podmínku přijetí. Když jsme neokusili zármutek nad hříchem, když jsme nezačali nenávidět vlastní nepravost, pak jsme nikdy ani upřímně netoužili po odpuštění hříchu. Proto jsme ani nenašli pokoj Boží.

3. „Můj hřích a hřích mého lidu“

Může člověk vyznávat hříchy někoho jiného“ Dan 9, 20.21

Něco z toho, co bylo Danielovi zjeveno, jej velmi zarmoutilo, protože neuměl pochopit, jak se shoduje jeho vidění s proroctvím, které Pán předpověděl Judovi. Proto Daniel věnuje určitý čas zkoumání vlastního nitra, aby poznal svůj hřích a hříchy svého lidu, pro které se Izrael dostal do zajetí. Tak se stal jakýmsi prostředníkem mezi Bohem a svým lidem. Zde jedná jako pravý Boží služebník.

Co mají dělat vůdcové Božího lidu podle slov proroka Joele? Joel 2,17

4. „Vyznávejte si vzájemně hříchy“

Komu kromě Boha máme vyznávat hříchy? Jak 5,16

Jaká je souvislost mezi vyznáním hříchů a odpuštěním? Jak 5,16

Sestra Whiteová, která vysvětluje tato slova, píše: Své hříchy vyznávejte Bohu, protože jen On je může odpustit. Své chyby si vyznávejte jeden druhému. Když jste urazili svého přítele nebo souseda, musíte uznat svou vinu a jeho povinností je, aby vám odpustil. Pak prostě Boha o odpuštění, protože bratr, kterého jste ranili, je Božím vlastnictvím. Ublížením jemu jste vlastně zhřešili proti Stvořiteli. Případ se dostává před našeho jediného pro-

středníka, Velekněze, který nás očišťuje od každé nepravosti.

Pravé vyznání je určité a přiznává jednotlivé hříchy. Mohou být takového charakteru, že je vyznáváme jen Bohu. Mohou být i takové, které je nutno vyznat jednotlivcům, vůči kterým jsme se provinili a kteří byli námi poškozeni. Hříchy, které jsou veřejné, máme vyznat veřejně. Každé vyznání má být konkrétní, určité a jasné. Máme v něm vyznat ty hříchy, kterých jsme se dopustili.

5. Určité vyznání

Který jasný příklad určitého vyznání hříchu lidu Božího nacházíme ve Starém zákoně? 1 Sam 12,10

Izraelský lid chtěl mít krále. Byl patřičně varován před důsledky této volby, ale jeho touha podobat se okolním národům byla větší než jejich věrnost k Bohu a jeho služebníkům. Pán dovolil, aby na Izraele dopadly soudy. Lid si jejich příčinu brzy uvědomil. Ve svém vyznání nepravostí pamatovali i na svůj zvláštní hřích.

Jakou podobnost vidíme ve zkušenosti apoštola Pavla v jeho postoji vůči vlastnímu hříchu? Sk 26,9—11

Pavel se nechtěl hájit sám. Svůj hřích líčí v temných barvách, nesnaží se zmenšit svou vinu. Říká: „... mnoho věřících jsem dal zavřít do vězení a když byli usmrčováni, souhlasil jsem s tím. Také ve všech synagogách jsem je často trestal, nutil jsem je, aby se rouhali. V náramné své zuřivosti proti nim jsem je pronásledoval až do cizích měst.“ Pavel neváhal prohlásit: „Kristus Ježíš přišel na tento svět spasit hříšníky; mezi nimi první jsem já.“

6. Věrný a spravedlivý

Jaké ujištění je dáno všem, kteří skutečně vyznají své hříchy a zanechají je bez ohledu na velikost spáchaného zla? 1 Jana 1,9

Toto velkorysé zaslíbení Boží milosti varuje před do-

mýšlivostí, že jsme bez hříchu. Zakrývání hříchu vede do záhuby. Kdo si to myslí, klame sám sebe a projevuje, že pravda v jeho srdci nemá místa. Odloučení se od hříchu platí každému, kdo je ochoten své hříchy vyznat.

Jaké ujištění provází každé opravdové vyznání hříchu?
Žalm 34,19

Duch samospravedlnosti má svůj počátek v otcí lži, ďáblu. Tím duchem se vyznačovaly všechny Adamovy děti. Vyznání tohoto druhu nejsou inspirována božským Duchem, proto nebudou přijata u Boha. Právě pokání vede člověka k tomu, že svou vinu ponese sám a přizná ji bez pokrytectví. Bude volat: „Bože, buď milostiv mně hříšnému“, jako volal ubohý publikán, který se neodvažoval ani oči povznést k nebi. Kdo svou vinu přizná, bude ospravedlněn, protože Ježíš v zájmu kajícíka se dovolává své krve.

---

5. úkol — dne 5. května 1979

Důvěřujeme mu

Zákl. verš: Jan 4,48

Všimněme si slov základního verše: „Kdybyste neviděli divy a zázraky, neuvěřili byste.“ V dějinách nebylo snad doby, kdy pravdivost těchto slov by byla aktuálnější než dnes. Nezapomeňme však, že muž, kterému Pán Ježíš tato slova řekl, nakonec Pánu důvěřoval bez nějakého viditelného znamení nebo obdivu.

Jak bychom mohli činit upřímné pokání, vyznat hřích a zanechat ho, kdybychom nevěřili Bohu a jeho krásným zaslíbením? Máme věřit nikoli proto, že vidíme nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Musíme věřit v jeho zaslíbení. Při-

chážíme-li k němu ve víře, dotkne se každá prosba srdce Božího.

1. „A ten člověk uvěřil“

Čím se vyznačovala víra královského úředníka, že se o ní Písmo zmiňuje? Jan 4,50

Tento židovský královský úředník stál před skutečností, že jeho nevěra by mohla stát život jeho syna. Když si uvědomil, že je v přítomnosti Mistra, který čte i jeho nejskrytější myšlenky, spolehl se na Spasitelovu milost: „Pojd, Pane, než mi dítě umře.“ I když nemá hmatatelný důkaz, královský úředník je spokojen, že jeho syn žije. Uvěřil a plně důvěřoval Spasiteli.

Spasitel nám chce dát větší požehnání, než o jaké žádáme. Otálí s odpovědí na naši prosbu, aby nám mohl ukázat, jak zlá jsou naše srdce a jak nutně potřebujeme jeho milost. Chce, abychom se zřekli sobectví, které nás vede k tomu, abychom ho vyhledali. Vyznávající svou ubohost a bezmocnost, máme se plně spolehnout na jeho lásku.

2. Samaritánka uvěřila

Co změnilo Samaritánku u studny ve věřící ženu? Jan 4,28.29

Bylo to jistě více skutečností, které vedly Samaritánku k tomu, aby důvěřovala Ježíši jako Mesiáši. Ježíš získal její pozornost, podnítil její zájem, probudil její touhu po spasení. Dovedl ji k tomu, že vystihla, kdo je ten, který s ní mluví. On, Žid, začal rozhovor se Samaritánkou.

Zatím co se ona snažila vyhnout rozhovoru poukazem na teologické důvody a rasové předsudky, svou mysl vystihla, že tento muž se chová tak jako skutečný Mesiáš. Když tuto možnost vyjádřila, uslyšela: „Já jsem to, který mluví s tebou.“

Při rozhovoru s Ježíšem byla žena dojata jeho slovy. Při

pohledu na svůj minulý život poznala své velké nedostatky. Nic, s čím dosud přišla do styku, neprobudilo v ní vyšší potřebu. Přesvědčila se, že Ježíš poznal tajemství jejího života, a pocítila, že je jejím přítelem, který s ní cítí. Ačkoli sama přítomnost Ježíšova svou čistotou odsoudila její hříchy, Ježíš jí ani slovem nepokáral, nýbrž řekl jí o své milosti, která může obnovit duši.

3. Muž z Galileje

Které předsudky bránily mnohým uvěřit v Ježíše Krista? Jan 7,41

Jeruzalém měl své staré předsudky vůči obyvatelům z Galileje, kteří byli prudcí a svobodomyšlní. Mesiáš byl ze semene Davida a Betlém bylo město Davidovo. Mesiáš měl tedy přijít z Betléma a ne z Galileje. Ovšem, zatím co se vědělo, že se má narodit v Betlémě, nevědělo se, kde zahájí svou činnost a odkud přijde. Vysvítá to ze slov: „O tomto víme, odkud je. Když však přijde Kristus, nikdo nebude vědět, odkud je.“

4. „Muž shůry“

Jaký je Kristův původ a postavení? Jan 3,31

Které vlastnosti pomohly Janu Křtiteli poznat v Ježíši Mesiáše? Jan 3,30

Když se Jan díval vírou na Vykupitele, dosáhl výšin sebezapření. Nesnažil se upoutat lidi k sobě, ale povznést svoje myšlenky výš, až spočinuly na Božím Beránku. On sám byl jen hlasem volajícím na poušti. Teď se radostně ztišil a odešel ze scény, aby oči všech mohly být upřeny ke Světlu života.

Jan měl vrozené vady a slabosti, jaké má každý člověk, ale božská láska ho svým dotekem změnila. Přebýval v ovzduší nezkaženém sobectvím a ctižádostí, povznešen nad veškeru žárlivost. Neztotožnil se s nespokojeností svých učedníků, naopak ukázal, jak dobře chápe svůj vztah k Me-

siáši a s jakou radostí vítá toho, pro něhož připravil cestu.

5. „Abyste věřili“

Na kterém základu spočívá víra v Ježíše Krista? Jan 20,30.31

V úkolech tohoto čtvrtletí to zdůrazňujeme stále znova. Naše víra v Ježíše Krista kotví v inspirovaném slovu, v záznamech evangelíí, které k nám mluví, kdo náš Vykupitel byl, čím byl a proč se jím stal.

Jaká souvislost je mezi Kristovými divy tělesného uzdravování a jeho uzdravováním nemocné duše?

Při uzdravení ochrnutého Ježíš jasně řekl: Abyste věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi na sebe lože své a jdi do domu svého.“ Z těchto jednoduchých slov se naučíme věřit, že Ježíš má moc odpouštět hříchy.

6. „Když se modlíte“

Jakou jistotu smíme mít, když jsme dostali to, oč jsme prosili? Mar 11,24

Bůh nás chce očistit od hříchu, udělat z nás své děti a uschopnit nás pro svatý život. Smíme tedy prosit o tato požehnání a věřit, že je dostaneme. Smíme děkovat Bohu, že jsme je přijali. Přednostně smíme přijít k Ježíši, být očištěni a stát před zákonem bez hanby a výčitky. „Proto není zavržení již pro ty, kdož jsou v Kristu Ježíši a kdož nežijí podle těla, ale podle Ducha.“

Někteří lidé si myslí, že musí obstát ve zkoušce a musí dokázat Pánu, že se napravili, dřív než prosí o jeho požehnání. Boží požehnání však smí žádat už teď. Musí mít jeho milost, Ducha Kristova, aby jim pomohl v jejich slabostech, jinak zlu neodolají. Pán Ježíš má radost, když přicházíme k němu takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní a závislí.

Poddejme se mu

Zákl. verš: Jak 4,7

V dnešním úkolu si chceme zdůraznit poddajnost, odevzdanost, přichylnost a neochvějnost jako základní prvky víry. Poučení budeme čerpat z několika příležitostí, v kterých se lidé přeli o to, kdo je Ježíš Kristus.

Pánu Ježíši šlo o to, aby mu lidé věřili, že je tím, za koho se pokládá. Jestli ho neuznají, nebude je moci spásiti. Úspěch evangelia je závislý na tom, zda přijmeme Krista. Jsme zvyklí citovat slova z Jan 3,16 ale zapomínáme na verš 18: „Kdo nevěří, již je odsouzen, poněvadž nevěří ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ Víra v Krista je tedy otázkou života a smrti — vlastně věčného života a věčné smrti.

Opakem poddajnosti a odevzdanosti Kristu je nezávislost a nedůvěřivá vyčkávavost. Zde jsou namísto slova Jakubova: Poddejte se Bohu a vzepřete se ďáblu a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Mnozí lidé se nechávají ovládnout mocnostmi temna anebo si vládnou sami, a tím odporují Bohu. Při zkoumání dnešního úkolu se vážně zamysleme nad tím, co znamená podřízenost Tomu, který je „cesta, pravda a život“.

1. Služebníci hříchu

Ovládá hříšník svůj vlastní život? Jan 8,34

Jak se může stát svobodným člověkem ten, kdo otročí hříchu? Jan 8,36

Jestli povolujeme hněvu, vášni, žádostivosti, nenávisti, sobectví nebo kterémukoli jinému hříchu, stáváme se otroky hříchu. „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Kdo

slouží hříchu, nemůže sloužit Kristu. Křesťan sice cítí pokušení hříchu, protože tělo žádá proti duchu, ale duch vytrvale bojuje proti špatným tělesným sklonům. Právě zde je potřebná pomoc Kristova. Lidská slabost se spojuje s božskou silou a víra volá: „Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze Pána Ježíše Krista.“

2. „Jestli neuvěříte — zemřete“

Jaký význam má víra nebo nevíra v Ježíše Krista jako Spasitele světa? Jan 8,24

Člověk může být svobodný jen za jediné podmínky, a to, bude-li jedno s Kristem. „Pravda vás učiní svobodnými“; a tou pravdou je Kristus. Hřích může zvítězit jen tehdy, je-li mysl oslabena a duše zbavena svobody. Podřídí-li se člověk Bohu, vrátí se sám sobě — k pravé slávě a důstojnosti lidské. Božský zákon, jemuž se podřizujeme, je „zákonem svobody“.

3. „Rozezná jeho učení“

Jaká souvislost je mezi ochotou člověka poslechnout Boha a schopností poznat pravdu? Jan 7,17

Pán Ježíš naznačil, že lidé, kteří jsou ochotni plnit jeho vůli i vůli jeho Otce, rozeznají, zda jeho učení je od Boha, nebo jen od člověka.

Chceme-li plnit Boží vůli, musíme zkoumat jeho slovo, abychom poznali jeho učení a uplatnili všechny nám svěřené schopnosti. Musíme se horlivě modlit a celým srdcem sloužit Bohu. Učitelé sobotní školy by měli být lidé toužící a žíznící po Boží pravdě, aby podobnou touhu šířili i u svých žáků a vedli je k tomu, aby hledali pravdu jako skrytý poklad.

Člověku nepomohou k poznání pravdy jeho sebevětší přednosti, jestli nebude mít ochotné srdce přijmout ji a jestli se vědomě nezřekne každého zvyku a úkonu, který odporuje jejím zásadám. Těm, kdo se takto odevzdají Bohu a kdož upřímně touží poznat vůli Boží a činit ji, se

pravda zjeví jako moc Boží pro jejich spásu. Takoví pak dokáží rozeznat, kdo mluví ve jménu Božím a kdo mluví jen ze sebe.

4. „Nepřiznávali se k Ježíši“

Jaká je to víra, která nedovoluje věřícímu vyznat, v co věří? Jan 12,42.43

Někteří přední mužové, aby se uchránili výtek a hanby, zapřeli Krista a odmítli nabídku věčného života. A kolik lidí učinilo od té doby totéž! Na ně se vztahují Spasiteleova varovná slova: „Kdo miluje svůj život, ztratí jej“. „Kdo mne zavrhuje“, pravil Ježíš „a nepřijímá mých řečí, má svého soudce; slovo, které jsem promluvil, jej bude soudit v poslední den.“

5. „Klaněl se mu“

Celá devátá kapitola Janova evangelia nám podává zprávu o uzdravení slepého od narození. Přečtíme si znova tento příběh, abychom vystihli význam slov, na které teď chceme soustředit pozornost.

Jak poskytl Kristus uzdravenému člověku příležitost, aby se projevila kvalita jeho víry? Jan 9,35—38

Víra tohoto člověka obsahovala poddajnost a podřízenost vůle vlastní vůli Boží. Ohrožoval tím svoje postavení v synagóze. Tenkrát vyloučení ze synagógy bylo spojeno s nejtěžšími důsledky pro jednotlivce i jeho rodinu. On vyznal Ježíše na vlastní nebezpečí jako představitele Boží moci. Za to se mu od Boha dostalo ještě významnějšího zjevení.

6. Mnozí v něj uvěřili

Co říkali mnozí lidé o Ježíšových zázracích a o proctvích, vztahujících se na něj? Jan 10,41.42

Tato slova jsou svědectvím, která po smrti Jana Křti-

tele řekli mnozí, kteří jej slyšeli mluvit o Ježíši. Kdyby naše víra v Ježíše Krista byla závislá jen na zázracích, pak by se našlo dost zázraků z pochybného zdroje, které by nás svedly k víře i v to, co odporuje inspirovanému slovu Božímu. K přijetí slova Božího nás nemají vést zázraky, ale víra ve slovo Boží by měla být měřítkem k rozpoznání pravého a nepravého zázraku.

---

7. úkol — dne 19. května 1979

Pro víru v Ježíše máme odpuštění

Zákl. verš: Luk 7,47—50

Na jakém základě nám Bůh odpouští hříchy, když jsme splnili požadované podmínky? Na jakém základě může Bůh, který je spravedlivý, ospravedlnit toho, kdo věří v Ježíše Krista? Může to udělat proto, že zaplatil výkupné za naše hříchy obětí svého Syna, který se stal naším nositelem hříchu. Přestože nepoznal hřích, stal se hříchem za nás. Zacházelo se s ním, jak si to zaslouží hříšníci, když nevěří v Ježíše. Protože se s ním zacházelo tak, jak jsme si zasloužili my, může Bůh s námi zacházet tak, jak si to zasloužil Ježíš. Ježíš byl pokládán za hříšníka, abychom mohli být my pokládáni za spravedlivé potud, pokud lpíme na vědomém hříchu. Odpuštění vědomých hříchů je tedy podstatně důležité, má-li nás Bůh počítat za spravedlivé.

Při zkoumání tohoto úkolu věrme, že Bůh nám chce odpustit osobně a jednotlivě a že když nám odpouští, pokládá nás za takové, jako bychom nikdy nebyli zhřešili. Toto je takřka neuvěřitelná sláva lásky a milosti Boží v Kristu Ježíši.

1. „Bez vylití krve nebývá odpuštění vin“

Kterou pravdu a odpuštění zvěstoval obřadní zákon?
Žid 9,22

Od ráje až do doby, kdy se stal Kristus Beránkem Božím zabitým za hříchy světa, připomíná každá oběť určitou zásadu. Tato zásada zní: Bez smrti není odpuštění hříchů. Zdůrazňujeme „hříchů“, protože v tom spočívá celý smysl obětního systému. Základem našeho odpuštění je skutečná oběť Ježíše Krista na golgotském kříži, kdy za nás prolil svoji krev a stal se naším nositelem hříchu.

Kde bylo zpečetěno rozhodnutí o našem vykoupení? Luk 22,41.42

Kristus se nyní octl v jiném postavení, než v jakém byl doposud. Jeho utrpení mohou nejlépe vystihnout slova prorokova: „Ó meči, procíť na pastýře mého a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů“. Jako zástupce hřištníka a jako jeho útočiště byl Kristus podroben božské spravedlnosti. Poznal, co je spravedlnost. Až dosud se sám přimlouval za druhé, nyní toužil, aby sám měl přímluvce.

2. „Jakož i my odpouštíme“

Když Kristus prolil svou krev na odpuštění našich hříchů, jsme i my povinni něco udělat? Mat 6,12

Když Pán Ježíš vyslovil vzorovou modlitbu, které říkáme „Otcenáš“, znovu připomněl: „Odpustíte-li totiž lidem poklesky jejich, odpustí i vám váš nebeský Otec; neodpustíte-li však lidem, neodpustí ani vám Otec vašich poklesků.“

Při těchto slovech nás může napadnout otázka, zda si Ježíš uvědomoval, že tato podmínka modlitby Páně bude pro nás nejtěžší — podmínka, na základě které nám Bůh hříchy odpouští.

3. „Moc odpouštět hříchy“

Který názorný příklad z Nového zákona nám osvětluje, že Kristus si byl vědom svého práva odpouštět hříchy?
Mat 9,6

Ó, jak podivuhodná je láska Kristova, která se sklání k hříšným a trpícím, aby je uzdravila! Božství se rmoutí nad neduhy trpícího lidstva a tiší je. Ó, jak divotvorná síla se tu zjevila synům lidským! Kdo může zapochybovat o poselství spásy? Kdo může zlehčit milosrdenství soucitného Vykupitele?

Jak se při uzdravení ochrnutého člověka potvrdilo Kristovo právo a moc odpouštět hříchy?

Ten, jenž při stvoření „řekl a stalo se“, jenž „rozkázal a postavilo se“, dal život duši, jež zemřela v přestoupeních a hříších. Uzdravení těla bylo důkazem moci, jež oživila srdce.

4. „Pokoj máme s Bohem“

Co je základem lidského pokoje s Bohem? Řím 5,1

Kristus zemřel za naše hříchy. „Protože Otec přijal Kristovu dokonalou oběť za naše nepravosti, má Ježíš právo uplatnit svou moc při vzkříšení mrtvých tak, že nám může připočíst svou spravedlnost a udělit nám svou životodárnou moc. A právě život, smrt a vzkříšení našeho Pána nám umožňuje žít v pokoji s Bohem. V Ježíši Kristu jsme pokládáni za spravedlivé. Na tomto základu se na nás Otec dívá, jako bychom nebyli nikdy zhřešili.

5. „Ani já tě neodsuzuji“

Jak Kristus projevil Boží charakter při zjevném případě hříchu? Jan 8,11

Tato žena přistižena při hříchu byla dovedena ke Kristu, aby nad ní vynesl soud. Žalobci mu připomněli, jak v takovém případě soudil Mojžíš. Víme, že Ježíš napsal

do prachu hříchů žalobců této ženy — těch, kteří ženu přivedli do hříchů. Když viděli své tajné hříchů napsané do prachu, postupně se vytráceli.

Když žalobci odešli, ptal se Ježíš: „Ženo, kde jsou ti, co na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ Tak Bůh mluví s ubohým, politováníhodným hříš-
níkem.

Lidé nemají v lásce hříšníka, ale milují hřích. Kristus nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Takovým duchem se vyznačují všichni, kteří Krista následují. Křesťanská láska nespěchá s odsouzením, rychle vycítí kajícnost, ochotně odpouští a povzbudí a uvede poutníka na cestu svatosti a pomůže mu na ní vytrvat.

6. Políbení pokoje

Jaký je vztah mezi spravedlností a pokojem v Božím plánu a v jeho charakteru? Žalm 85,11

Mezi zákonem a milostí, mezi poslušností a láskou, mezi pokáním a vírou není žádný rozpor. Pokoj, který převyšuje lidský rozum, je možný proto, že se Bůh postaral, aby Kristova spravedlnost platila místo naší hříšnosti a stala se skutečnou naší spravedlností.

Plán spasení tu není proto, aby ospravedlňoval hřích a abychom v hříchů mohli pokračovat. Plán spasení je Boží plán definitivního odstranění hříchů.

Co bylo počátečním plánem satana, který je původcem hříchů?

Láska Boží se projevuje ve spravedlnosti Boží neméně než v milosrdenství Božím. Spravedlnost je základem trůnu Božího a ovocem lásky Boží. Satan měl v úmyslu oddělit milosrdenství od pravdy a spravedlnosti. Snažil se dokázat, že spravedlnost zákona Božího je nepřitelem pokoje. Kristus však dokazuje, že v Božím plánu je obě nerozlučně spjata; jedno nemůže být bez druhého. „Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pravda dají sobě políbení“.

Jsme znovuzrozeni

Zákl. verš: Jan 3,4

Těmito slovy se Nikodém snažil změnit téma svého rozhovoru s Ježíšem. Byl hotov diskutovat s ním o tom, jak se znovuzrození děje, ale Kristus si s ním chtěl pohovořit o tom, proč je znovuzrození nutné. Tak je tomu i dnes. Když Duch Boží přesvědčuje svědomí, osvícený rozum pozná příhodnou dobu milosti a podřizuje se, ale pýcha si vymýšlí různé výhrady.

Původce hříchu by nás rád viděl ve stálých diskusích o tom, jak nás Spasitel zachraňuje. To ani přesně vědět nepotřebujeme, to je především věc našeho Spasitele.

E. G. Whiteová napsala jednou dopis jistému bratrovì, v kterém mu důrazně připomínala, že setrváváním na určitých tématech a představách, v kterých si libuje, je jeho duchovní růst ohrožen. Jeho mysl se snažila vniknout do tajemství pobožnosti. Sám chtěl proniknout věci, které jsou tajemstvím. Připomenula mu, že nenechává Pánu dost místa, aby osvítil jeho rozum. V této souvislosti mu napsala: „Není důležité, abys poznal a vysvětloval lidem všechny důvody a příčiny, týkající se podstaty nového srdce a které lidé musí dosáhnout, aby už nehřšili. To není tvojí povinností.“

Mějme na zřeteli tuto připomínku a tak uvažujme o tomto důležitém předmětu, protože bez zkušenosti znovuzrození nikdo neuzří Pána.

1. „Nenarodí-li se kdo znovu“

Jaký význam má vlastně pro člověka znovuzrození? Jan 3,3

Kterým symbolem Pán Bůh ve Starém zákoně naznačil možnost změny hříšníka v člověka spravedlivého? Ezech 36,25.26

Původce hříchu se snaží udržet lidi v představě, že jsou obrácení, jestli zažili nějaké citové vzrušení. Jejich život a jejich činy však zůstávají stejné jako dřív. Nepřinášejí dobré ovoce. Často a dlouze se modlí a odvolávají se na pocity z dřívějška. Nežijí však novým životem. Jsou oklamání. Stavějí na písku. Když přijdou vichry, jejich dům se zboří.

Když Pán Ježíš hovoří o novém srdci, myslí na nový život, celou bytost člověka. Mít změněné srdce znamená přestat milovat hříšný svět a upnout se na Krista. To znamená mít i nové pohnutky. Znamením nového srdce je denně umírat sobectví a pýše.

2. „Z vody a z Ducha“

Jakou odpověď dostává Nikodém, když Spasitelovým slozům chce dát doslovný význam? Jan 3,5

Nikodémovi bylo jasné, že Kristus tu naráží na křest vodou a obnovu srdce Duchem Božím a to ho přesvědčilo, že stojí před tím, jehož předpověděl Jan Křtitel.

Nikodém byl obeznámen s poselstvím Jana Křtitele o pokání a křtu. Slyšel i o křtu Duchem svatým. Uvědomoval si, že lid všeobecně potřebuje velkou duchovní obrodu, ale uniklo mu, že on, přední muž v Izraeli, by ji potřeboval také.

Lidé, kteří se narodili skrze Ducha svatého znovu k novému životu, stali se účastníky božské přirozenosti a se všemi svými zvyklostmi i návyky budou svědčit o svém vztahu ke Kristu. Pakliže lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, nezměnili své přirozené slabosti charakteru, čím se pak liší od ostatních lidí ze světa? Nejsou znovuzrození.

3. Vitr vane, kam chce

Kterým přirovnáváním pomáhal Kristus Nikodémovi pochopit a přijmout lék pro jeho hříšnou duši? Jan 3,8

Vítr je slyšet ve větvích stromů, když šelestí v listech a květinách. Nelze ho vidět a nikdo neví, odkud přichází a kam se ubírá. Tak působí i Duch svatý na lidské srdce. O jeho působení nelze říci více než o pohybech větru.

Ačkoli vítr je sám neviditelný, následky jeho působení je možno vidět a cítit. A tak i působení Ducha na duši se projeví v každém činu toho, jenž pocítil jeho spásnou moc. Když Duch Boží ovládne srdce, změní i život. Požehnání přichází, když duše se vírou odevzdává Bohu. Teprve pak moc, již lidské oko nemůže uzřít, vytváří novou bytost k obrazu Božímu.

Smrtelná mysl nemůže pochopit vykoupení. Jeho tajemství se vymyká lidskému chápání. Ten však, kdo vchází ze smrti do života, zjišťuje, že je to božská skutečnost. Počátek vykoupení smíme poznat již tady na své vlastní zkušenosti. Jeho konec pak sahá do věčnosti.

4. Pohled a žij

Kterým známým biblickým obrazem pomáhal Pán Ježíš Nikodémovi dále pochopit plán spasení, když mu předtím jemně vytkl neznalost základních pravd? Jan 3, 14.15

V Nikodémově srdci rostla touha po znovuzrození. Pán mu všechno vysvětloval v obrazech, aby to lépe pochopil.

Všechny zkušenosti nejsou stejné, ale všechna pravá obrácení mají společné toto: jsou výsledkem víry v to, co pro nás Kristus učinil. Není to spolehnutí na skutky, které jsme udělali. Bylo by přece nesmyslné očekávat, že měděný had může uzdravit lidi. Podklad pro takovouto víru nikde nenajdeme. Ale tenkrát na záchranu lidí dal Bůh určité znamení. Od umírajících lidí v Izraeli se tenkrát žádalo jen to jediné: „Pohled a žij“.

5. Víra a vysvobození

Jaký důkaz nacházíme v Písmu o tom, že volba zla vede k věčné záhubě právě tak, jako zavrnutí dobra? Jan 3,18.19

Je na místě vědět, že žijeme v hříšném světě, že jsme šli na svět s vrozenými náklonnostmi ke zlému. Bůh nám však dal naději skrze smrt Ježíše Krista, že budeme vykoupeni. V den soudu budou lidé odsouzeni pro neochotu přijmout Bohem poskytnuté prostředky. Jako kdysi zemřeli ti lidé, kteří odmítli pohlédnout na měděného hada, tak podobně zahynou ti, kteří nechtějí ve víře pohlédnout na Krista.

Protože hříšník nemůže spasit sám sebe, musí pro svou spásu něco udělat. „Kdož ke mně přijde“, praví Kristus, „toho od sebe neodpuďm“. Musíme však k němu přijít, litovat svých hříchů a věřit, že nás přijme a odpustí nám. Víra je dar od Boha, schopnost osvědčit ji je v nás. Víra je nástroj, jímž se duše chápe božské nabídky milosti a slitování.

6. Víra a Duch

Jaká souvislost je mezi vírou a působením Ducha svatého v lidském srdci? Jan 7,37—39

Jakým způsobem se všechno stává nové, když se člověk stane novým stvořením v Kristu? 2 Kor 5,17—19

Tak jako vítr, který je neviditelný, má přesto viditelné účinky, podobně Duch Boží působí na lidská srdce. Obrodná síla, kterou nemůže vidět žádné oko, plodí v člověku nový život. Tvoří novou bytost k obrazu Božímu.

Kterými otázkami nás Pán Ježíš chce poučit o ochotě svého Otce dát nám Ducha svatého? Luk 11, 11—13

Smířením ku pokoji

Zákl. verš: Iz 26,3

Byla v dějinách lidstva někdy taková doba, kdy by lidé měli z budoucnosti větší strach než je tomu dnes? Kde je jistota? Kde je možné najít trvalý mír? Ti, kteří jsou bez majetku mají obavu, jak se svým skromným příjmem stačí na krytí svých potřeb. Ti zase, kteří majetek mají, bojí se, že ho ztratí, až jejich bohatství bude znehodnoceno.

Mnohde na světě lidé stále méně důvěřují tomu, co kdysi považovali za pevné jistoty. Ovzduší, které dýchají, je přímo nabitó nedůvěrou. Už nejde o to, že se lidé bojí zlodějů, vrahů a vyděračů, ale často nemohou důvěřovat ani těm, kteří mají být strážci klidu a pokoje ve vztahu mezi lidmi a národy.

Protože v tomto čtvrtletí uvažujeme o cestě smíření s Bohem, i v tomto úkolu budeme mít příležitost uvažovat o krocích vedoucích ke Kristu, které nás mohou smířit s Bohem a přinést nám pokoj.

1. Pokoj vám zanechávám

Jaké ujištění dal Kristus svým učedníkům krátce před svým ukřižováním? Jan 14,27

Víme, jaký pokoj Kristus svým učedníkům nabízel, protože ho projevoval v celém svém životě. Pán Ježíš projevoval klid a mír mezi zákeřnými farizeji a zákonsky, tváří v tvář falešným obviněním svědků, v hrozbách, nadávkách a v zlořečení bezbožného davu.

Tento pokoj nepřichází přízpůsobováním se světu. Kristus nikdy nezískával pokoj za cenu kompromisu se zlem.

Pokoj, který Kristus zanechal svým učedníkům, je spíše vnitřní než vnější a provází věřící v bojích a protivěnstvích.

2. „Smířil nás“

Když jsme od jeho přirozenosti Božími nepřáteli, jak s ním můžeme žít v pokoji? Kol 1,21

Přesto, že jsme pro hřích byli v nepřátelství k Bohu, Kristus se postaral o dokonalou změnu našeho života, takže teď můžeme žít s Bohem smíření a můžeme být Božími přáteli skrze spravedlnost — ne vlastní spravedlnost, ale skrze spravedlnost Ježíše Krista, v kterého věříme. Kupondivu, čím více obdivujeme jeho spravedlnost a čím více jsme od ní závislí, tím více si uvědomujeme, že k jeho spravedlnosti nemůžeme nic přidat, tím víc se naše vůle poddává jeho Duchu, který v nás tvoří nového člověka podle vzoru našeho Spasitele.

Nemáme v sobě nic, pro co bychom se mohli vyvyšovat. Jediným základem naší naděje je Kristova spravedlnost, která je nám připočtena a kterou skrze nás působí Duch svatý.

3. „On je naším pokojem“

Které blahoslavené ujištění mohou mít věřící z pohanů společně s věřícími z Izraele podle slov apoštola Pavla? Ef 2,14

On je naším pokojem. Zájmeno „on“ je v řeckém originálu zvlášť zdůrazněno. Kristus je nejen tvůrcem pokoje, on sám je pokoj. V něm má být zrušeno jakékoli rozdělení lidstva. On je pouto všeobecného sjednocení a pokoje.

„Zbořil hradbu, která rozdělovala“. Tento výraz může být myšlen na skutečnou přehradu, která dělila chrámové nádvoří na prostor pro pohany a prostor pro Židy. Tu to přehradu si nedovolil překročit žádný pohan.

4. Bůh byl v Kristu, aby smířil

Kdo je iniciátorem pokoje mezi člověkem a Bohem?
2 Kor 5,19

Hlubokou myšlenku z 2 Kor 5,21 osvětluje ses. Whitcová takto: S Kristem bylo naloženo tak, jak my zasloužíme, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak on zaslouží. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž neměl podíl, a to proto, abychom mohli být očištěni jeho spravedlností, na niž jsme se nepodíleli. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl jeho. „Zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“

5. Milosrdný Velekněz

V které úloze vystupuje Kristus opět jako tvůrce pokoje mezi Bohem a člověkem? Žid 2,17

S modlitbou, opravdově a kajícím se shromažďovali věřící Izraelité kolem svatyně. Tam očekávali návrat velekněze, aby se dověděli, zda oběť byla přijata. Jen tak poznali, že smiřující oběť za hříchy, kterou přinesli do svatyně, byla účinná a že věřící jsou znovu smířeni s Bohem.

Tak i Kristus, když byl ve všem pokoušen jako my, stal se naším Veleknězem a svou obětí se postaral o odstranění našich hříchů.

6. „Abyste našli ve mně pokoj“

Je pokoj, který Pán Ježíš nabízí, pokojem bez jakéhokoliv trápení? Jan 16,33

Neměli bychom zapomínat, že zaslíbení, která nám v tomto verši Pán nabízí, byla adresována jeho učedníkům právě ve chvíli, když ho zajali a vedli z výslechu na výslech. Pán předpověděl, že ho jeho následovníci opustí a že zůstane sám. „A přece nejsem sám, neboť Otec je se mnou.“

Pokoj, který Ježíš nabízí, není pokoj bez trápení. Jeho pokoj však zůstává pokojem i v utrpení. Ježíš si i přes soužení a smrtelná muka zachoval pokoj, který u diváků vyvolal dojem, že hledí na Majestát nebe.

Kristus nezklamal a nebyl ani zmalomyslněn. Jeho následovníci se mají osvědčit podobně. Mají žít, jako žil on a pracovat, jako pracoval on, protože jsou závislí na něm, na svém Mistru.

---

10. úkol — dne 9. června 1979

Nejsme sami svoji

Zákl. verš: 1 Kor 6,19.20

Naší odpovědí na Boží lásku je naše úplná odevzdanost Pánu. Je to uznání skutečnosti, že musíme být buď cele jeho, nebo mu vůbec nepatřit. Toto vědomí nás vede k posvěcení.

„Posvěcení“ je výraz především starozákonní a v hebrejštině se k vyjádření myšlenky užívá více výrazů. Základní význam těchto slov je odevzdat, oddělit, odloučit, dát stranou. Na základě zásady, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, chce nám Pán Bůh vládnout sám, jen On se chce o nás starat. Od nás žádá, abychom se mu zcela odevzdali.

Slova posvětit, posvěcený se v Písmu často vyskytují. Nacházíme je např. v záznamu o posvěcení Árona a jeho synů ke kněžské službě ve svatyni. Lidé byli posvěcováni pro vznešené dílo, oddělení pro svatou službu. I v Novém zákonu je výraz „zasvětit“ a „udělat dokonalým“.

Při zkoumání tohoto úkolu se ptejme sami sebe, zda se nechceme radostně posvětit Pánu a jeho službě pro všechny dni našeho života.

1. Kdo je ochoten?

S jakou výzvou se obrátil David na shromáždění Izraele, když šlo o přípravu na stavbu chrámu Hospodina? 1 Par 29,5b

Víme, že král David chtěl postavit Hospodinu chrám, ale nebylo mu to dovoleno především proto, že byl mužem boje. Víme však i to, že se snažil všemožně připravit výstavbu chrámu a sám na to štedře obětoval bohatství, které měl na vrcholu moci jako izraelský král. Shromáždil zlato, stříbro, měď, železo, dřevo, drahokamy a hojnost mramoru.

V důsledku svého posvěcení Boží službě David vyzval přední muže Izraele, aby přinesli oběť Hospodinu. Lid se posvětil a obětoval celým srdcem. Jeho posvěcení bylo úplné a přímé.

2. Kdo otevírá dveře?

Jak souvisí Kristovo poselství laodicejské církvi s otázkou posvěcení? Zj 3,20

Každý, kdo uvěřil v Krista, zažil Spasitelovo klepání na dveře svého srdce. Pán si nikdy nevynucuje vstup. On vždy hříšníky hledá. Lidé z církve v Laodiceji se cítí být bohatými lidmi, kteří nic nepotřebují. Tento stav je zaslepuje, takže si neuvědomují svou skutečnou duchovní situaci.

Kdo setrvává ve svém laodicejském postoji, ten nechá Pána čekat u dveří svého srdce. Domnívá se, že Pán je uvnitř, zatím co je Pán venku.

Někdo se může ptát, proč se toto poselství stále připomíná. To proto, že jsme plně nečinili pokání. „Nežijete v Kristu, Kristus nepřebývá ve vás. Když je určitá modla vyhnána ze srdce, satan má místo ní připravenou jinou. Jestli se úplně neposvětíte Kristu, jestli nebudete žít v obecenství s ním, jestli vám nebude Rádce, zjistíte, že vaše srdce, přístupné zlým myšlenkám, se dá snadno odvrátit od služby Bohu ke službě vlastnímu já.“

3. Zachovej si první lásku

Může být někdo skutečně posvěcen Bohu, jestli jeho láska je menší, než byla na začátku? Zj 2,4

Následující verš pátý nám dává vlastně odpověď. Ti, kteří opustili svou první lásku „padli“ a musí činit pokání. Není možné být skutečně posvěceným člověkem, když jeho první láska k Spasiteli ochladla. To se samo projeví ve víře, která působí skrze lásku.

4. Kdo činí vůli Boží, trvá

Čím se podle apoštola Jana vyznačují ti, kteří zdědí věčný život? 1 Jana 2,17

Jan nás v předcházejících verších napomíná, abychom svá srdce nepoutali k hříšnému světu. Upozornil, že kdokoli miluje svět, je cizincem pro Boží lásku. Všechno, co svět nabízí, pochází z hříšného světa. A tento svět zanikne.

Mojžíš definuje posvěcení jako poslušnost Bohu. Je to pohotovost uskutečnit Boží vůli v nejnejpříjemnějších povinnostech. Boží požadavky jsou mu víc, než nároky přátel nebo život nejbližších příbuzných. Synové Lévi se posvětili Bohu i přes hříchy kolem nich.

5. Kdo se narodil z Boha, nehřeší

Jaký je vztah posvěceného člověka ke hříchu podle apoštola Jana? 1 Jana 5,18

V životě člověka, který se posvětil Bohu, nemůže být nijaký kompromis s hříchem. Hřích a on jsou v opačných táborech. Hřích patří do tábora toho zlého a spravedlnost patří do tábora Ježíše Krista. Člověk nemůže sloužit v obou táborech najednou. Tím se ovšem nechce říci, že posvěcený člověk nikdy neklopýtne nebo nezaváhá. Ale přesto je mu jasné, na čí straně je a za jakým cílem jde. Když padne, přizná si to. Rmoutí se nad svým pádem, vyzná

svoje poklesky a snaží se o nové spojení s Pánem. Je i pozornější vůči svému Veliteli. Hřích je protiklad posvěcení.

6. „Zachovávají Boží přikázání“

Jakou přednost mají ti, kteří poslouchají Boha? Zj 22,14
V některých starých rukopisech zní verš 14. takto: „Blahoslavení, kdož perou svá roucha v krvi Beránkově.“ Jestli si však někdo, symbolicky řečeno, pere oblek v krvi Beránkově, nebude snad zachovávat Boží přikázání? Nebo může někdo zachovávat přikázání bez toho, aniž by ho očistila Ježíšova krev?

Adam padl pro neposlušnost a ztratil právo jíst životodárné ovoce ze stromu života. Poslušnost skrze Ježíše Krista dává člověku dokonalý charakter a právo ke stromu života.

Žel, že mezi věřícími jsou lidé, kteří se obávají mluvit o poslušnosti, aby snad nějaká zmínka o poslušnosti Božích přikázání nenaznačovala nějaké zákonictví. Jak se daří původci hříchu zaměňovat značky na cestě do věčného života! Nezapomeňme na pravý smysl spasení. Jeho smyslem je konečné přemožení a zničení hříchu.

---

11. úkol — dne 16. června 1979

Přinášíme ovoce

Zákl. verš: 2 Petra 1,5—8

V přírodě je přinášení ovoce hlavním předpokladem dalšího života. Není to tedy nic zvláštního, když Pán Ježíš chce, aby jeho následovníci také přinášeli duchovní ovoce. Apoštol Petr to pochopil a vyjádřil to ve své dru-

hé epištoly, kde vyjmenovává určité vlastnosti, které nám připomínají ovoce Ducha z Pavlových slov v Gal 5,22.23.

Petr dále naznačuje, že nedostatek těchto vlastností v životě věřícího může naznačovat, že duchovně oslepl a zapomněl, že byl očištěn od svých minulých hříchů.

Podle slov Písma očekává Pán od nás ovoce jako od stromu, který zasadil na své vinici. Strom se v určitém smyslu nezajímá o přinášení ovoce. Především hledá dostatek vláhy a výživných látek v půdě. Své listy obrací k životodárnému slunci. Jestli to všechno má, pak nese ovoce.

1. Vzájemná láska

Co je jedním z nejjasnějších důkazů, že jsme živými následovníky Ježíše Krista? Jan 13,35

Jednota církve a vzájemná láska členů církevního sboru — to jsou dva nejpřednější důkazy, že patříme Kristu a že náš život přináší ovoce.

Když Kristus se svými učedníky osaměl ve večeradle, jeho první příkaz zněl: „Dávám vám nový příkaz, abyste se milovali vespolek; jako já jsem vás miloval, abyste se i vy milovali vespolek.“ Pro učedníky to bylo nové přikázání, neboť nemilovali jeden druhého tak, jako je miloval Kristus. Kristus věděl, že je musí ovládnout nové myšlení a nové pohnutky, že se musí řídit novými zásadami. Jeho životem a smrtí nabudou nové představy o lásce. Příkaz, aby se navzájem milovali, dostal ve světle Kristova sebeobětování nový význam. Veškeré dílo milosti je ustavičnou službou lásky, odřikavého a obětavého úsilí.

2. „Aby svět poznal“

Čím se musí kromě lásky vyznačovat církev, má-li svět poznat účinnost Kristova poslání? Jan 17,22.23

Láska a jednota jsou velmi blízké. Bylo by téměř ne-

možné představit si situaci, v které by existovala láska, ale chyběla jednota, nebo kde by byla jednota bez lásky.

Všimněme si zdůraznění Pána Ježíše, že nejde o obyčejnou jednotu. Jde o jednotu takového charakteru, jaká je mezi Kristem a jeho Otcem. Sami bychom snad váhali takto se vyjádřit, kdyby to nebylo napsáno v Písmu. Je to však podstatou Kristovy modlitby, aby jeho učedníci byli tak jednotni, jako je Ježíš a Otec.

3. „Já jsem vinný kmen“

Jaký je vztah mezi následovníkem Pána Ježíše a Pánem samým? Jan 15,5

Kristus to řekl učedníkům té noci, kdy měl být zrazen. Za několik hodin měli být bez něj, protože se rozutečou, aby zachránili každý sám sebe. A přece chtěl, aby mu byli tak blízko, jako větve vinnému kmeni.

Spojení výhonku s vinným kmenem, říká Ježíš, představuje vztah, který mají mít k němu. Štěp se naroubuje na živý kmen a vlákno po vlákně, tkáň po tkáni vrostle ve vinný kmen. Život vinného kmene pronikne do výhonku a ožije jej. Tak i člověk mrtvý ve vinách a hříších ožívá spojením s Kristem.

4. „Můj Otec je vinař“

Jaký zájem má nebeský Otec o plodnost ratolestí? Jan 15,1.2

Člověk, který sází stromky nebo jiné druhy rostlin, lépe chápe něžný zájem nebeského Otce o jeho vinný kmen a ratolesti. Vinař starostlivě dbá o správný štěpařský postup. Úzkostlivě obvazuje toto nové spojení a odstraňuje nežádoucí prvky, aby štěp chránil před zbytečným utrpením, které by mohlo zničit nové spojení mezi životodárným kmenem a větví. Rovněž tak pečlivě si počíná náš nebeský Otec.

5. „Když poneseš mnoho ovoce“

Jaký cíl sleduje vinař, když pečuje o ratolesti? Jan 15,8
Nebeský vinař nepoužívá nůž bezohledně. Nedělá zbytečnou bolest a utrpení. Tím však není řečeno, že ve svém životě bolest a utrpení nepocítíme.

Ježíš přišel na tento svět plnit vůli nebeského Otce, přinášet v lidském těle ovoce spravedlnosti, osvědčit Boží charakter a možnosti člověka. Je samozřejmé, že věřící, kteří jsou jeho větvemi, budou mít podobný záměr.

Bůh chce skrze věřící lid projevovat svou svatost, blahovůli a lásku. Spasitel však nevyzývá učedníky, aby přinášeli svou práci ovoce. Říká jim, aby přebývali v něm. „Zůstanete-li ve mně“, praví, „a mé řeči zůstanou-li ve vás, poproste, o čeho chcete, a dostane se vám toho.“ Skrze slovo zůstává Kristus ve svých následovnících. Je to totéž životní spojení, jaké představuje symbolické požívání těla Kristova a pití jeho krve. Slova Kristova jsou duch a život. Přijímáme-li je, přijímáme život vinného kmene. Žijeme „každým slovem, vycházejícím z úst Božích“. Kristův život v nás plodí totéž ovoce, jaké plodil jeho život.

Jak vystihuje apoštol Petr Kristův pozemský život? Sk 10,38

6. „Zůstaňte ve mně“

Jak zůstává Ježíš ve věřícím člověku? Jan 15,4–7

O zůstávání Krista v nás ses. Whitecová napsala:

Setrvávání v Kristu vzniká jen na základě osobní víry. Tato víra musí být výrazem toho, na čem nám v životě svrchovaně záleží, na co úplně spoléháme a čemu se bez zbytku posvěcujeme. Naše vůle musí být podřízena Boží vůli, naše pocity, touhy, zájmy a čest musí být sjednocena s rozmachem Božího království a my musíme stále přijímat od Krista milost a být mu vděční. Víra rozhoduje o celém životě. Mít víru znamená být Kristův a žít pro Krista.

Jaký výsledek připisuje apoštol Jan víře? 1 Jan 5,4

Máme velká zaslíbení

Zákl. verš: 2 Petra 3,13

Naplněním tohoto verše se splní poslední zaslíbení Písma, která se týkají našeho spasení. Když Bůh učiní nové nebe a novou zemi, v které přebývá spravedlnost, pak už spor mezi Kristem a satanem bude vítězně dokončen.

Adventisté sedmého dne by měli být v očekávání příchodu Páně živými svědky na prvním místě. Nikdo dosud neměl v dějinách tak osvícenou cestu.

Budeme se cítit doma tam, „kde přebývá spravedlnost“? To bude záviset od našeho vztahu ke spravedlnosti a právu už teď. Bůh nám dal neuvěřitelně velká zaslíbení, která mohou změnit náš život a přivést ke spravedlnosti skrze víru v Ježíše, takže v něm budeme doma ve světě, v kterém přebývá spravedlnost.

V úkolech tohoto čtvrtletí jsme se zabývali mnohými velkými zaslíbeními, ale v tomto úkolu chceme uvažovat o skutečnosti Božích zaslíbení.

1. „Velká zaslíbení“

Co říká apoštol Petr o Božích zaslíbeních? 2 Petr 1,3.4

Apoštol Petr jakoby nenalézal v lidském jazyce slov k vystižení velikosti a vzácnosti Božích zaslíbení. Co vlastně chtěl vyjádřit výrazem „veliká a drahá zaslíbení“? Snad to, že Boží zaslíbení jsou bez mezí. Jsou přístupna „pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista“. Získat je můžeme jen „jeho božskou mocí“. Potom přichází neuvěřitelné ujištění, že odvoláním se na tato zaslíbení stáváme se „účastníky Boží přirozenosti“.

2. „Nevyženu ho ven“

Je nějaký důvod, abychom pochybovali o Kristově ochotě nás přijmout? Jan 6,37

Zve nás, abychom přišli. Věříme, že co řekl, splní. Proto přicházíme. Když přijdeme, máme ujištění, že nás od sebe nevyžene. Nikdy nás nepošle pryč.

Právě víra nás spojuje s nebem a dává nám sílu, abychom mohli čelit mocnostem temna. V Kristu nám dal Bůh pomoc, kterou potlačíme každou hříšnost a odoláme každému pokušení, ať je sebesilnější. Ten, jenž uzdravoval choré a vyháněl démony, když žil mezi lidmi, je i dnes tímž mocným Vykupitelem. Víra přichází skrze slovo Boží. Chopte se tedy jeho zaslíbení: „Nikoho, kdo ke mně přijde, neodmitnu“.

Nemáme se snad snažit o nápravu dřív, než přijdeme k Pánu? Luk 15,18

Nikdo si nesmí myslet, že má dostatek síly, aby se sám spasil. A protože k tomu nemáme moci, zemřel za nás Ježíš. V něm je naše naděje, naše ospravedlnění, naše spravedlnost. Uvědomíme-li si naši hříšnost, nesmíme zoufat a strachovat se, že nemáme Spasitele nebo že se nad námi neslituje. V té chvíli nás právě zve, abychom ve své bezmoci přišli k němu, aby nás spasil“.

3. „Pomoz mé nedověře“

Přijme nás Spasitel, když vyznáme svou snahu věřit i přes naši mdlobu víry? Mar 9,24

V prosbě tohoto otce a v Boží odpovědi na ni poznáme jedno z největších zaslíbení těm, kteří si uvědomují svou slabost víry. Pán Ježíš uzdravil chlapce, který opět získal zdraví a sílu.

Volejte i vy u nohou Ježíšových: „Věřím, Pane, pomoz mé nedověře.“ Jestli budete volat takto, nezahynete nikdy.

4. „Otec vás miluje“

Jaký je vztah nebeského Otce k jeho lidu? Jan 16,27
Pán Ježíš se těmito slovy snažil potěšit své učedníky a připravit je na tragické události v Getsemane a na Golgotě. Věříš, bratře a sestro, že Otec miluje tebe? Že tě miluje Otec? Že tě Otec miluje? To je ujištění pro naši víru.

Někdo by mohl říci, že Otec miluje jen lid věřící. Miluje všechny a snaží se je usměrnit do nebeského domova.

5. „Já jsem přemohl svět“

Proč se tento verš stává pro nás vzácným zaslíbením? Jan 16,33

Kristus přemohl svět. Toto ujištění nám dává proto, abychom se nermoutili, i kdybychom na světě trpěli.

Tou měrou, jakou je nám Kristus vítězem, je nám i přemožitelem zla. On je naším Pánem nad pokušením. On je naším posvětitелеm a plnou svatostí. On je naším vykopením a spravedlností. Protože tím vším je on pro nás, tak to vše je nám připočteno. Kristus je naše vítězství.

Není v našich slátech, abychom sami potlačili projevy své porušené přirozenosti. Naši zkaženosti využívá satan, aby nás uváděl v pokušení. Kristus věděl, že nepřítel bude pokoušet každou lidskou bytost, bude využívat zděděné slabosti a falešným našeptáváním bude svádět všechny, kdož se neopírají o Boha. Tím, že žil na zemi, připravil nám náš Pán cestu k vítězství.

6. „Máme obhájce“

V dnešním úkole jsme uvažovali o některých vzácných zaslíbeních. Ty nám mají pomoci stát se účastníky Boží přirozenosti. Není důvodu, proč bychom nemohli zvítězit nad pokušením a hříchem. Pán Bůh ve své milosti ví o

slabosti těla. Ví, že vlastností neobráceného člověka chtějí přijít ke slovu.

Jaké milostivé opatření učinil Pán Bůh pro ty, kteří vykročili na cestu do věčného života a chtějí zvítězit?
1 Jan 2,1

---

13. úkol — dne 30. června 1979

Jsme ospravedlněni skrze víru

Zákl. verš: Řím 8,3.4

Boží plán spasit hříšné lidi je vysvětlen jasně a přesvědčivě. Ježíš Kristus přišel „v podobě hříšného těla“ a odsoudil hřích v těle. Učinil to tak, že žil spravedlivým životem v závislosti na svém Otci a v trvalé přítomnosti Ducha svatého. Spravedlnost zákona může být v nás naplněna tak, jak byla naplněna v něm.

My sami od sebe nedokážeme plně poslouchat Boží spravedlivý zákon. Nemůžeme žít spravedlivě. Nebe našlo jediné řešení v tom, když poslalo Ježíše, věčného Syna Božího v lidské podobě s předem oznámeným plánem: Hle, jdu, abych činil vůli tvou. V tomto těle přebýval jako Bůh-člověk, žil v dokonalém souladu s vůlí Otce ve všem.

Kdo přijímá řešení, které Bůh připravil v Ježíši Kristu, uznává, že jen v něm může být spravedlivým. Ten prostředek je ospravedlnění skrze víru.

Při studiu dnešního úkolu si připomeňme zvolání otce, jehož syn byl němý: „Věřím, Pane, pomoz mé nedověře“. A připomeňme si i inspirovaná slova: Jestli budete i vy takhle volat, nikdy nezahynete — n i k d y !

1. „Jako roucho ohyzdné“

Jak hodnotí prorok Izaiáš lidskou spravedlnost? Iz 64,6

Ať sami uděláme cokoli, všechno je poskvrněno hříchem. Ale když se podřídíme Kristu, pak je naše srdce spojeno s jeho srdcem, naše vůle je odevzdaná jeho vůli a naše myšlenky usměřňuje on. Žijeme jeho životem. To znamená odít se rouchem jeho spravedlnosti. Když Pán Bůh hledí na nás za těchto okolností, nevidí už náš oděv z fíkového listí ani naši nahotu a porušenost v důsledku hříchu, nýbrž svoje roucho spravedlnosti.

2. Připočtená spravedlnost

Kde v bibli najdeme první zmínku o ospravedlnění skrze víru, anebo že člověk může být pokládán za spravedlivého? 1 Moj 15,6

Někdo může být překvapen, že tento text je ve Starém zákonu. Víme, že apoštol Pavel uplatňuje tuto myšlenku v Řím 4,3 a v Gal 3,6. Často zapomínáme, o jak mnoho starozákonních veršů se opírá Nový zákon. Všimněme si, že náš text nemluví, že by Abrahámová víra v Hospodina ho udělala spravedlivým, ale že jeho víra v Hospodina mu byla připočtena za spravedlnost. To je základní biblická představa ospravedlnění skrze víru, tj. připočtení spravedlnosti, která patří někomu jinému.

3. Spravedlnost a zákon

Jaký je vztah zákona ke spravedlnosti z víry? Žalm 119,142

Spasení není nějaká abstraktní myšlenka. Spasení je zachránění z hříchu. Kde není zákon, tam se nedá mluvit o hříchu. Skrze zákon teprve poznáváme hřích. Hřích je přestoupení zákona. Plán spasení poskytuje prostředky k vítězství nad hříchem, jeho následky a mocí.

Jak se dá definovat spravedlnost, která před Bohem obstojí?

Spravedlnost, které učil Kristus, je přizpůsobení srdce

a života zjevené vůli Boží. Hříšní lidé se mohou stát spravedlivými jen tehdy, věří-li v Boha a udržují-li s ním živé spojení. Tehdy pravá zbožnost pozvedne myšlení a zušlechťí život.

4. Dokonalejší spravedlnost

Jaké spravedlnosti byl svědkem Pán Ježíš za svého pozemského života? Mat 5,20

To je vážné obvinění od Pána. Mluvil o lidech své doby, o náboženských představitelích vyvoleného lidu. Přirozeně, že nás napadá otázka, jakou to vlastně spravedlnost měli.

Spravedlnost zákoníků a farizeů spočívala v tom, že formálně lpěli na liteře zákona. Kristus žádal proniknutí až k jádru zákona a pochopení zásad, na kterých zákon spočívá. Učili, že člověk bude souzen podle většiny svých činů. Jestli jeho dobré skutky převyšují skutky zlé, bude ho Bůh pokládat za spravedlivého.

Je zde stále jedno nebezpečí. Mnozí se pokládají za křesťany jen proto, že uznávají některé teologické názory. Boží pravda však nepronikla do jejich praktického života. Nevěřili jí a nemilovali ji, proto nepřijali moc a milost, které jsou výsledkem posvěcení pravdou.

Jedinou pravou vírou je víra působící skrze lásku. To je kvas, který mění charakter člověka.

5. Spravedlnost z víry

Co získali pohané na rozdíl od Izraele jako celku? Řím 9,30

Na otázku, proč Izrael nedosáhl požadovanou spravedlnost, apoštol Pavel odpovídá: „Poněvadž vycházel ne z víry, nýbrž ze skutků“.

Svatební roucho z Ježíšova podobenství představuje čistý, bezúhonný charakter, který obdrží Kristovi následovníci. Církev má být oděna „skvoucím, čistým šatem“,

musí být „svatá, bez úhony“. Stane se tak skrze spravedlnost Kristovu, kdy jeho neposkvrněný charakter se skrze víru uděluje všem, jenž ho přijmou za svého osobního spasitele.

Snad je třeba stále si připomínat tento výrok a zkoumat jej na modlitbách, než lidské srdce najde v sobě tolik pokory, aby řeklo: „Vím, že je to pravda. Kristus je moje spravedlnost“. To je zkušenost, kterou musí prožít každý, chce-li být ospravedlněn skrze víru.

6. „Kdo činí spravedlnost“

Co je podle apoštola Jana svědectvím, že člověk je spravedlivý? 1 Jan 3,7

Mnozí ztrácejí správnou cestu proto, že se domnívají, že do nebe se musí dostat vlastním úsilím, že musí něco činit, aby si zasloužili Boží přízeň. Vlastním úsilím se snaží polepšit. To se jim plně nepodaří. Cestu do nebe připravil pro nás Kristus tím, že za nás zemřel jako oběť, že nám svým životem dal příklad a že se nám stal Veleknězem. Říká o sobě: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Kdybychom do Božého království mohli přijít aspoň trochu vlastními zásluhami, pak by slova Kristova nebyla pravdivá. Když však přijmeme Krista, pak dobré skutky, které samozřejmě děláme, jsou důkazem, že Kristus je naší cestou.

Úkoly tohoto čtvrtletí můžeme ukončit tak, jak jsme začali: vděčností za jednoduché rady Páně, jak přijít ke Kristu. Zatímco se mnozí lidé ptají, kde Ježíš je, on stojí u dveří našeho srdce a klepe. Rozhodněme se tyto dveře otevřít a říci: „Vejdí, drahý Pane.“
